

— „Малкиятъ Петю ще получи конче, а Гошо — чанта и книга съ картинки. А каква чудна кукла е приготвена за Лена! Може да отваря и затваря очитѣ си. Ние видѣхме — всичко това бѣше сложено на масата, — чуруликаха бѣбривитѣ врабци, — тамъ има и топло одеяло за баба Донка. Но най-интересното ще бѣде после! Казватъ, че тази вечеръ на елхата ще запалятъ свѣщи. Това ще бѣде великолепно.“

— „Да, добре ви е на васъ, — избѣбра дебелата помпа, която бѣше въ жгѣла на градината. — Вие поне ще видите всичко, а ние нито подаръци ще получимъ, нито ще видимъ елхата и свѣщитѣ. Ехъ, да бихъ могла и азъ да летя като врабцитѣ!“

— Врабцитѣ изчуруликаха весело, като че ли се изсмѣха на помпата. Но мнозина наскоро я разбраха.

— Да бихме получили поне по една шапка подаръкъ! — казаха дървенитѣ колове на оградата.

— „Или топла покривка“, — прибави покривтъ на беседката.

Пожълтѣлата трева искаше топло одеяло, както на бабата, за да скрие своитѣ коренчета и семена отъ студената зима.

Всѣко храстче, всѣко клонче искаше да получи нѣкакво украшение, нѣкаквъ подаръкъ за Коледа. Но кой може да изпълни всичкитѣ тѣзи желания? Нима дѣдо Коледа има малко работа съ хората?

Дървета, храсти, полянка, коловетѣ на оградата погледнаха тѣжно къмъ небето. Тамъ бѣше сиво и мрачно.

— „Може би, по-добре ще бѣде да заспимъ, — каза тревата. И така нищо нѣма да видимъ, и нищо нѣма да получимъ.“

Тревата имаше право; скоро настѣпи пълна тишина въ градината.